

gens Tilfredshed, og det er lige saa sikkert, at det er meget daarligt lønnet. Jeg vil derfor rette den Forespørgsel til den højtærede Minister, om der ikke trods det, at der nu er forelagt Forslag til en Pensionslov for Postvæsenet, i en nær Fremtid kan ventes truffet en nogenlunde tilfredsstillende Ordning af Lønningsforholdene saavel i Postvæsenet som Telegrafvæsenet, særlig for Ekspedienter og Assistenten og vel ogsaa for Postbudene og de lavere Lønningsklasser i Telegrafvæsenet, om der ikke snarlig kan ventes en Ordning heraf ved Lov, eller om der ikke i alt Fald kan blive søgt andre Veje, ad hvilke den elendige Tilstand i disse Fag kan blive afhjulpen. Thi det staar mig klart, at man staar i Fare ved at lade disse Institutioner forblive under saadanne Arbejdsvilkaar, at de gode Kræfter gaa fra dem eller ikke mere kunne faas, saa at Pladserne besættes med daarlige Arbejdere, som ikke ere kvalificerede til at faa Arbejde i private Forretninger. Det er kun disse Bemærkninger, jeg ikke har villet undlade at fremsætte, skønt de maaske ikke staa i saa direkte Forbindelse med den foreliggende Sag, som det kunde ønskes.

Hammerich: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, havde sikkert Ret i, at hans Bemærkninger ikke særlig havde noget med den foreliggende Sag at gøre, og jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis den Betragtning, han gav Udtryk, blev gjort for stærkt gældende i Øjeblikket, vilde man gøre de vedkommende en mindre god Tjeneste. Der er et godt Ord, der siger, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Jeg tror, at Postfunktionærerne maa være den højtærede Minister taknemmelige for det Forslag, han har forelagt, og selv om den højtærede Minister nu vilde svare det ærede Medlem, at han skulde være villig til at forelægge et Forslag om en Forbedring af Lønningerne inden for Postvæsenet, nærer jeg meget stor Tvivl om, at det ærede Medlem da vilde kunne give det allermindste Gran af Sandsynlighed for, at et saadant Forslag vil kunne gaa igennem i indeværende Samling. Jeg vilde derfor sætte langt mere Pris paa om, det ærede Medlem vilde anvende sin Indflydelse paa at faa den foreliggende Sag bragt igennem ved Støtte af det Parti, som han er Medlem af. Forslaget foreligger væsentlig i samme Form som i Fjor, og det blev jo den Gang vel modtaget af alle Partier. Jeg vil derfor antage og haabe, at det var kun det sene Tidspunkt,

hvorpaa Forslaget var forelagt, nemlig Marts, der var Skylden i, at det ikke blev gennemført. Den første Del af Forslaget, § 1, gaar, som ærede Medlemmer ville have set, ud paa at give alle Bestillingsmænd i 4de Lønningsklasse under Postvæsenet Pension og det er i saa Henseende meget beskeden i sine Fordringer. Det giver kun Pensionsretten til dem, der have tjent 10 Aar i Statens Tjeneste og ere 35 Aar gamle, og det kan vel derhos siges at være Opfyldelsen af et Løfte, som man gav i Loven af 1889, idet man der slog fast, at $\frac{1}{3}$ af disse Bestillingsmænd skulde have Pension, naar de havde været 10 Aar i Tjenesten. Forholdene vare den Gang saadanne, at naar man havde været 10 Aar i Statens Tjeneste, fik man ogsaa denne Pensionsret; man naaede derved ikke op over den Tredjedel, som Loven havde sat som Grænse. Der er imidlertid sket en væsentlig Forandring i dette Forhold; hvis Loven, som den Gang blev given, skulde tilfredsstillende, maatte Forudsætningen herfor nemlig være den, at Afgangen og Tilgangen til denne Lønningsklasse var nogenlunde ensartet, og dernæst, at Tallet paa disse Bestillingsmænd vedblev at staa nogenlunde i det samme Forhold til hele Postetaten som den Gang. Men disse Forudsætninger holde ikke længer Stik. Der er for det første siden den Gang kommen 104 Provinsekspedienter ind under denne 4de Lønningsklasse, og Afgangen gennem Avancement til højere Lønningsklasser har derhos ingenlunde staaet i et rimeligt Forhold til Tilgangen. Tilgangen er tværtimod nu omtrent dobbelt saa stor som Afgangen. Følgen bliver deraf nødvendigvis, at Pensionsretten ikke erhverves ved de 10 Aar, som man havde tænkt sig, men at man er kommen op først til 11, saa til 12 Aar og stadig videre op, ja det oplyses jo for os, at de, der ere komne ind sidst, ikke have Udsigt til at faa Pension, før de have været 19—20 Aar i Tjenesten. De blive dermed op mod 50 Aar gamle, før de faa Udsigt til at naa den Pension, som man har tiltænkt dem i en langt yngre Alder. Fuld Pension vil de saa at sige aldrig naa. Det oplyses jo saaledes, at henimod det 70de Aar, altsaa naar de naa Støvets Alder, ere de kun naaede til en Pension, der ikke er mere end Halvdelen af Lønningen. Forslaget gaar nu ud paa at bringe disse Forhold ind i et bedre Spor. Grunden til, at man nu maa gøre dette Skridt og raade Bod paa de paapegede Misforhold, er netop den, at Kravene til Postvæsenet ere stegne betydeligt i de mellemliggende Aar, og